

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

actualitatea
clasicilor

VALEA JIULUI

E dulce și frumoasă primăvara aci, în Capitală. Calea Victoriei geme de lume elegantă și bine dispusă. Cinematografele sînt pline de dimineață pînă noaptea tîrziu.

Restaurantele și cafenelele la fel. Se țin în fiecă zi consilii amuzante de miniștri și din cînd în cînd excelențele obosite fac lungi și odihnitoare călătorii în Delta devenită la modă. Se deschid grădinile cu spectacole porcoase și numărul subsecretarilor se înmulțește la infinit. Bărbații politici țin pretutindeni discursuri și steagul tricolor e filțit și sărutat cu ardoare.

Bijbîim într-o totală orbire oare ? Dincolo de aceste întîmplări de

suprafață și puțin însemnate, dureri adânci zguduie categorii întregi de cetățeni. De ce nu se apleacă spre murmurele de nemulțumire urechea guvernanților de azi, ori măcar a guvernanților de mîine ?

în Valea Jiului se petrec din nou neomenii. O sumedenie de muncitori au fost lăsați fără lucru. Știți ce înseamnă asta? Case în care lipsește pîinea, săpunul, lumina. Femei care n-au cu ce pregăti masa, bărbați deznădăjduiți, și mai ales copii, foarte mulți copii galbeni de nemîncare și nesomn.

Societățile exploatoare au căzut la un acord, săptămîinile trecute, cu muncitorii: să nu mai facă și alte concedieri. Și spiritele se mai potoliseră. Aceste societăți au cerut imediat căilor

Adevărul

lunii..

Să fii prost, egoist și să ai o sănătate de fier sunt cele trei condiții necesare pentru a fi fericit. Dacă însă prostia lipsește, celelalte două nu mai contează ...

Gustave Flaubert

ferate să le cumpere o cotă mai mare de cărbuni. Bineînțeles, căile ferate au refuzat. Spre a le sili, societățile miniere au dat preaviz de concediere la un număr de 1474 mineri.

Închipuiți-vă acum ce e pe Valea Jiului.

(continuare la pag. a 2-a)

Zaharia STANCU - 28 MAI 1935

Nu există dragoste îndeajuns

S-a adevărit că nu te poți alătura păcii și nu poți fi sămînta răspîndirii ei, pînă nu faci pace cu tine însuși. Acest fel de pace se câștigă prin stărpirea urii din propriul suflet, prin alungarea neascultării, nesațului, destrămării morale, patimilor care rod trupul și întinează sufletul. Învingerea de sine este cea dintâi și cea mai mare biruință. Prin această învingere, noi facem pace cu semenii noștri și zidim acel văzduh de îngăduință, răbdare și unitate a duhului, așa cum spune Apostolul Pavel în îndemnul către locuitorii orașului Efes: „Vă rog să vă purtați în chip vrednic de chemarea voastră, cu toată smerenia și blîndețea și îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unul pe altul din dragoste și silindu-vă să păstrați unirea duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4, 2-3).

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

romanețe cu autori uitați

BĂTRÂNEȚE, HAINE GRELE...

Bătrînețe, haine grele...
Cum să fac să scap de ele ?
Trec zilele, trec și eu:
Imbătrînesc și-mi pare rău...

Tinerete, tinerețe
Ce silești la bătrînețe !
Trec zilele, nopțile,
M-ajung bătrînețile...

Tinerete, haine scumpe...
Să le port, nu le-aș mai rupe !
Trec și anii, trec și eu :
Mă gîndesc și-mi pare rău...

Aș muri, moartea nu vine;
Aș trăi, n-am pentru cine,
C-așa-i viața omului:
Ca bătaia vîntului...

C-așa sînt zilele mele:
Una bună, zece rele;
Trec zilele, trec și eu:
Imbătrînesc și-mi pare rău...

Comunitatea Aromânilor părăște România la U.E.

Dacă ar exista o singură dovadă științifică, un singur argument logic, care să facă dovada că aromânii nu sunt români, aș accepta supus evidența. În lipsa lor însă, nu mă pot înscrie voluntar, pentru a deveni ridicol.

Vasile TODI

Președinte al Organizației
Internaționale a Macedo-Românilor

Comunitatea Aromânilor din România face demersuri pentru ca aromânii (machidonii) să fie recunoscuți ca minoritate națională. După ce nenumărate petiții, adresate autorităților, au rămas fără răspuns, conducerea asociației amenință că se va plînge Uniunii Europene motivând că în România nu se respectă drepturile acestei comunități. Din această cauză, asociația, condusă la nivel național de Costică Canacheu, a intrat în conflict chiar cu mai multe organizații ale aromânilor, care nu sunt de acord cu acest tip de manifestare și care susțin că solicitarea este pur și simplu o aberație.

(Articol apărut în revista
"Redeșteptarea", 9 ianuarie 2008)

(continuare în pag. 2)
Daniel GROZA

Despre "marile privatizări" din România

În loc să ne inspirăm din Franța care n-a cedat din mîna statului sectoarele cheie ale economiei sau din alte țări care nu și-au înstrăinat sectorul energetic și baza de materii prime, noi am dat aproape tot. Zic „dat” fiindcă le-am dat pe nimic.

Începând cu industria cimentului pe care am dat-o ca poluarea să rămână la noi și profitul (care urmează proprietatea) la ei, ca și când n-am fi avut de gînd să construim nimic, niciodată (prețul cimentului a ajuns în scurt timp mai mare ca și în țările „investitoare”). Același lucru s-a întîmplat cu fabricile de îngrășăminte chimice, de insecto-fungicide, de detergenți etc. ca și când, ne-am fi lăsat de agricultură și n-am mai avea de gînd să ne mai spălăm.

Mai tîrziu am dat Romtelecomul cu c.c.a. 700 milioane de dolari, după ce cu an înainte investisem în Romtelecom poate 1 miliard de dolari, bașca clădirile și terenurile pe care sunt situate și care mai fac astăzi câteva miliarde bune de dolari.

Am „privatizat” Romtelecomul de la stat la stat, deși știam și noi să încasăm facturile pentru

(continuare în pag. 2)
Dr. ec. Ștefan TARJOC

ANUL XIV
Nr. 2 (168)

FEBRUARIE
FAURAR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2008

(urmare din pag. 1)

VALEA JIULUI

Cît va mai dura jocul acesta cu înfometarea pîntecelor muncitorești ?

Societățile miniere au un singur client: statul. Și acest client plătește prețuri fabuloase pentru cărbunii de care are nevoie.

Citiți bilanțurile acestor societăți și observați beneficiile pe, care le au membrii consiliilor de administrație, funcționarii superiori, protectorii...

Nedreptatea e veche și strigătoare la cer. Muncitorii sînt la marginea răbdării. Partidele politice de la lumina zilei i-au înșelat. Guvernele așijderi. Ba încă, guvernul lui Vaida-Valahul, i-a culcat în morminte cu mitralierele.

Valea Jiului se agită.

Guță Tătărăscu, prim-ministru, să părăsească Bucureștii, și să plece într-o călătorie de două-trei zile la Petroșani.

Muncitorilor de acolo, să nu le împartă nici strîngeri de mână, nici discursuri, ci să le asculte păsurile, să le dăruie dreptate. Dreptate. Și omenia care li se cuvine.

Despre "marile privatizări" din România

(urmare din pag. 1)

„comisioane” oneroase, ce se zice că le-au încasat unii guvernanți și așa este în mod sigur, că altfel „afacerea” n-are nici o logică !!!

Am mai dat, să scăpăm de o „gaură neagră” SIDEX-ul, care fără nici o investiție, a început anual să producă sute de milioane de dolari (bineînțeles după desființarea firmelor „căpușă” din zonă).

Am mai dat apoi pe nimic Combinatul de la Slatina, tocmai noi care aveam fabrică de avioane și Centrală nucleară. De ce zic asta ? Fiindcă energia electrică nu se poate stoca și vara când Centralele nucleare din Europa nu au consumatori, era grozav să avem un mare consumator și să cumpărăm energie electrică ieftină și să vindem aluminiul la prețul actual (care a crescut de mai multe ori).

Dar cea mai mare prostie este întrăinarea PETROM-ului atunci când se știa că se va dubla și tripla prețul țiteiului.

Această faptă a fost sinucidere curată, așa ceva n-a făcut nici guvernul din BURUNDI. Pe lângă că le-am dat, am mai concesionat și toate zăcămintele din țară și nu numai. „Concesiunea” calculată la niște dividende hilare, mai are prostia legendară, că rămân fixe 15 ani. Porcărie mai mare nu se poate, când petrolul crește de trei ori, noi primim dividende modice și nu le putem majora 15 ani. Trădătorii de neam și țară, care au semnat așa ceva, ar trebui pedepsiți. Dar, ce folos ?

Am mai dat distribuțiile de electricitate ca străinii să încaseze facturile, la prețul stabilit după bunul plac. Mai dăm distribuțiile la gaze și plătim la ruși, cel mai mare preț din Europa, după ce, am refuzat să ne asociem cu ei.

Am fi dat și aurul, dacă n-ar fi intrat în conflict, niște firme concurente.

Dar după părerea mea, am dat și lemnul pe nimic (exploatat abuziv) și apele minerale, și pământul fertil în ultimă instanță și când ne vom trezi robi la străini și la băncile lor (apropo am dat și B.C.R.-ul pe nimic), va fi prea târziu și o să ne blesteme urmașii și nepoții, în veci de veci. Dacă la conducere ar fi fost „fanarioții”, nu ne-ar fi făcut mai mult rău. Iarăștia mai au tupeul să se laude cu ce au făcut !! Culmea ipocriziei...

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”
Eugen Ionescu

Regina pațachinelor

S-a declanșat o adevărată isterie regalistă întreținută de televiziunea publică și de diverse ziare. Leșină de plăcere toate pațachinele cînd pronunță „regina Ana de România”, deși femeia n-a fost niciodată regină, iar cînd s-a măritat cu plăvanul care ne părăsise țara, era mlădița unei familii de mult decăzută din toate drepturile și pretențiile regaliste. Se încearcă să ni se inculce ideea că dezastrul provocat de Băsescu nu poate fi reparat decît de Mihai de Hohenzollern. Nu vede nimeni că așa cum e turcu', adică Băsescu, așa e și pistolul, adică Mihăiță? Doi handicapați! Cum să salveze țara, cînd el s-a dovedit a fi cel mai mare trădător din istoria acesteia?! Ca și cel mai mare hoț. Dar toți oportuniștii, învățați să trăiască bine oploșindu-se pe lîngă unul cu parale, de ce să nu-l pună pe Mihăiță în fruntea bucatelor, ca să aibă de unde suga și ei parale multe și nemuncite? Pentru asta se recurge la cea mai nerușinată minciună, la mistificări grosolane, ca să ni se demonstreze ce binefacere a fost monarhia pentru România.

Manole Neagoe

Suflete de slugă

Un alt suflet de slugă este **Mihai Iacob**, patronul fișucii „Curentul”. Ce titlu credeți că a dat asta, luni, pe pagina I? Atenție: „**Meleșcanu riscă pînă la 7 ani de închisoare**”. Și să nu mori de rîs? De ce mă, infractorule, să între **Meleșcanu** la închisoare, cînd acolo e locul tău? Alt servitor infect este pechinezul bătrîn **Ioan T. Morar**. Știți ce-a tăcut pocitania asta, cu nasul ca un ținburuș de țuluș și dinții de fier forjat? Pur și simplu l-a pus pe **Băsescu** pe același plan cu... **Isus Christos** (?). Sacrilegiul a apărut în foaia jagoasă a lui **S. O. Vântu**, „Cotidianus”, sub titlul: „**Isus judecat la Antena 3**”. Cațavencul lipsit de umor încearcă să-și ia măsuri de precauție, dînd și un subtitlu: „**Ceea ce urmează nu este, în intenția autorului, nici blasfemie, nici un articol de laudă a lui Băsescu**”. Dar ce e mă, marțafoiule? Puși la zid sunt ziaristii de la **Antena 3: Mihai Gădea, Ion Cristoiu, Victor Ciutacu, Valentin Stan, Radu Tudor, Mircea Badea**. Băi, frate, dar ce-i arde, cu fierul roșu, pe aplaudacii lui **Trăienică Bășinică** echipa redutabilă de la **Antena 3!** Cîta disperare! Ce neputință! Ce nu vă convine, mă, labagiilor onaniști? De ce nu vreți să priviți realitatea în față, și anume că idolul vostru, care vă dă „grăunțe” de ciugulit, e în curul gol și umblă din gard în șanț, îndreptîndu-se către o catastrofă? Nu vă dați seama că o să vă tragă și pe voi în rahat?

Alcibiade
„România Mare”, nr. 914

America grasă, materialistă, vulgară, gălăgioasă, provincială, are încă ceva ce Europa și mare parte din Asia fie au pierdut, fie nu au învățat încă. Anume, că a fi un câștigător e o vocație. Și că învingătorii sunt numai aceia care cred în victorie și care practică un sport al performanței personale în tot ce fac.

Europa, ori România, dacă vor să iasă din conul de umbră în care au intrat, ar trebui să mediteze mai mult la aceste teme. Dacă nu, China va ști poate mult mai bine să le îmbrățișeze.

Sorin Adam Matei
„Adevărul”

Comunitatea Aromânilor părăște România la U.E.

(urmare din pag. 1)

Demersuri de la Timișoara

Chiar dacă în Banat, comunitatea mai numără doar câteva zeci de aromâni, mult mai puțini decît în alte zone ale țării, conducătorii filialei timișene au devenit în ultima perioadă vîrfurile de lance în lupta pentru obținerea statutului de minoritate. Stelian Toza, președintele Comunității Aromânilor din Banat a revendicat public dreptul aromânilor de a deveni minoritate națională. „Am făcut demersuri peste tot. Toată lumea ne-a trimis la Guvern. Am trimis solicitări însă nu primim nici un răspuns. Din punctul nostru de vedere, Guvernul nu respectă legea și nu-și face treaba. Noi cerem să se recunoască statutul de minoritate. La început, cînd am pornit la drum, nu asta era un ideal sau un scop, dar singura instituție care ne poate garanta drepturile este statutul de minoritate. Dacă ești minoritate te poți integra, poți să faci niște ore de limbă, poți să îți faci lucrurile. Oricine din stat te vede altfel și te bagă în seamă. Am început demersurile de anul trecut. Am făcut solicitări și sesizări mai întîi la ministere, la Consiliul Discriminării și apoi am trimis la Guvern, dar nu am primit nici un răspuns. Nu facem politică, dar dacă avem aceste drepturi de ce să nu le primim”, a motivat Stelian Toza demersurile asociației din care face parte. Mai mult, Comunitatea Aromânilor amenință că va sesiza Uniunea Europeană, dacă Guvernul nu va da un răspuns la solicitare.

"Statutul de minoritate contrazice adevărul istoric"

Cererea a stîrnit nemulțumiri și chiar proteste în sânul aromânilor, care spun că o asemenea solicitare este nefirească și este contrazisă de argumente istorice. Vasile Todî, președintele Organizației Internaționale a Aromânilor (OIA), spune că nu poate fi de acord cu asemenea versiuni care vin să contrazică adevărul istoric, conform căruia aromânii sunt cei care au stat și stau la temelia Poporului Român. Nu e posibil să spui despre „machidoni” că sunt altceva decît români. În contextul actual, acest gest poate fi considerat ca unul trădător, care poate destabiliza România. Pentru a cere statutul de minoritate trebuie să ai argumente și documente. Nu e de ajuns doar dorința că „noi vrem să fim altceva decît români”, mai trebuie și „putrința” argumentului științific. Ce să înțeleg din acest zbucium al unora de a nu fi români? Eu sunt aromân, am dreptul să vorbesc aici limba mea, am o emisiune la radio în limba mea, statul român finanțează revistele aromânilor. Nu știu de unde vine această pozna istorică în urma căreia aromânii se vor minoritate în România. Am încercat să discut cu acești oameni care susțin această idee. Le-am cerut argumente, însă nu au avut nici unul. În acest caz, toată această vînzoleală devine chiar jiguitoare pentru aromâni”, afirmă președintele.

Părintele Arhimandrit Arsenie Papacioc

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Lunecăm pe topoganul istoriei și sub transparența disperării nu se întrezărește speranța.

În 18 ani de vânzoleală spirituală, românul și-a pierdut încrederea în armata pe care nu o mai are și în școala care nu mai este. Neamul Românesc trăiește într-o promiscuitate completă, în care tot mai mulți copii habar nu au cine le este tatăl și tot atâtea femei cine le sunt bărbații. La asemenea răspântie, Biserica rămâne singurul fundament al salvării. Vine un moment când toate hainele lumii cad, când nimic nu te mai uimește. În astfel de clipe, doar Sfinții Părinți ne pot salva, învățându-ne cum o cădere în genunchi să poată sfârși o rugăciune, cum lucrurile contra cărora nu avem nici o putere să n-aiă nici o putere împotriva noastră.

V. Todiu

– Prea Cuvioase Părinte Arsenie, primindu-mă astăzi împreună cu fiul meu Alexandru într-o chilie mai caldă decât cel mai bogat palat, vă întreb cu lumească curiozitate

Daruri pentru fratele Alexandru

dacă dumneavoastră aparțineți prin naștere prea chinutului Neam Aromân? Și vă întreb din două motive, din care unul ar fi acela că dacă sunteți aromân atunci bucuria noastră vă alătură celorlalte patru mari personalități pe care neamul aromânilor le-a dăruit creștinismului și anume: Maica Tereza, uluitorul erudit Scrima și patriarhul Athenagoras.

– Și al doilea motiv?

– Al doilea ar fi că în acest microunivers duhovnicesc, se întâlnesc în pacea țării căreia îi aparținem, trei generații de aromâni.

– Am fost invitat, acum un număr de ani, să vorbesc la București unor studenți. M-am dus cu plăcere și am vorbit patru zile. În acest timp am acordat un interviu televizat domnului Arachelian, pe care din începutul emisiunii l-am avertizat spunându-i așa: domnule Arachelian eu sunt aromân de origine. Și, imediat după emisiune m-am trezit cu doi preoți. Distinși, serioși preoți, macedoneni care, auzind mărturisirea făcută în emisiune, mi-au propus să mă facă patriarhul aromânilor cu sediul la sârbi. Eu le-am spus: „Domnilor nu-i cunoașteți pe greci?” Apoi venind valurile de necazuri peste sârbi s-a mai întârziat următorul

“E mare meșteșugul să fii om”

contact. Apoi eu cunosc foarte puțin dialectul pentru că părinții mi-au murit când eram mic. Pe bunicul, care a venit din Macedonia cu mii de oi nu l-am apucat.

– Un om bogat.

– Da.

– În jurul oierilor foarte bogați, se nasc povești frumoase.

– Așa este. Povesteau oamenii că în Ialomița unde s-a stabilit bunicul, a venit un om să-i ceară voie să-și pască și el oile pe pământurile bunicului meu. „Câte oi ai dumneata?” „Șaptezeci”, i-a răspuns omul. „Paște-ți oile liniștit că eu, numai câini am șaptezeci”. Amintire frumoasă, dar din păcate eu nu mi-am cunoscut bunicii nici dinspre mamă nici dinspre tată, iar de părinți am rămas orfan de mic.

Și revenind la macedoneni, nu demult au mai venit la mine cu politețe și evlavie, din dorința de a înălța o catedrală a aromânilor la Constanța și de a mă ruga să merg acolo. Să vedem...

– Despre Andrei Scrima un arhimandrit german ne-a evocat ca martor ocular, evoluția strălucită la Conciliul Vatican II.

În rândul marilor duhovnici ai monahismului românesc de astăzi, la loc de primă importanță se află și Arhimandritul Arsenie Papacioc, duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria - Techirghiol, Constanța. Iscusința, blândețea și înțelepciunea duhovnicească a Prea Cuvioșiei Sale l-au făcut cunoscut în întreaga țară ca un mare părinte și povătuitor de suflete pentru toate vârstele și categoriile de credincioși.

Născut la 15 august 1913, în comuna Perieți, Ialomița, în anul 1949 primește tundera în monahism la Mănăstirea Antim - București, pe seama Mănăstirii Sihăstria - Neamț, având ca naș pe Protosinghelul Petroniu Tănase. Un an mai târziu, la 26 septembrie 1950, este hirotont preot pe seama Mănăstirii Slatina - Suceava, unde se nevoiește câțiva ani ca duhovnic, egumen și ucenic al Părintelui Cleopa Ilie, starețul acelei mănăstiri.

După mai mulți ani de închisoare și prigoană a fost un timp preot paroh în Ardeal, apoi stareț la Mănăstirea Cheia și duhovnic la Mănăstirea Cernica. Iar din anul 1976 este duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria - Techirghiol.

*Arhimandrit Ioanichie BĂLAN
Sfânta Mănăstire Sihăstria*

Din păcate, mulți dintre noi nu cunosc nimic despre acest luceafăr al înțelepciunii cum îl prezenta părintele Cleopa, ori despre felul smerit cum trăia pravila de monah răsăritean după contactul sofisticat cu alte tradiții religioase.

– Andrei Scrima a fost fiul meu duhovnicesc. A plecat din România cu mare greutate. Merită subliniată plecarea lui. A venit atunci un filozof indian. Întâmplător a venit. A locuit la Patriarhie. Cine să cunoască limba oaspetelui? Scrima a hotărât patriarhul. Scrima, dragă domnule Vasile, cunoștea toate limbile Europei, araba și sanscrita.

– Îmi cer scuze că vă întrerup dar nu vreau decât să evidențiez această capacitate rarismă a lui André, cum l-au numit francezii, cu observația lui Radu Bercea care spunea că dacă a ști limba sanscrită înseamnă a avea un contact

autentic cu acea limbă, a te lăsa inspirat de ea în propria-ți fecundă hermeneutică atunci „da”, Scrima știa sanscrita.

– Exact. Indianul, fascinat că un reprezentant al Patriarhiei Române vorbește limba sa perfect, nu ezită și îl invită în India. Sigur apar în calea plecării lui tot felul de greutăți. Dar, la intervenția personală a lui Jawaharial Nehru, Scrima primește pașaportul necesar deplasării. Era atât de smerit încât, odată, l-am văzut suferind. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a răspuns că s-a mândrit într-o anume împrejurare. Frate Andrei, i-am spus, poate a fost mai mult o bucurie decât o mândrie. Și el, înțelept, s-a mai liniștit.

– Atunci, noi aromânii să ne bucurăm doar că cel care a avut un rol hotărâtor la întâlnirea dintre patriarhul Athenagoras și Papa Paul VI, la Ierusalim era aromân.

– Exact. Să nu ne mândrim. Este mulțumitor că avem cu ce ne bucura. Că avem pilde.

– Fără îndoială. Prea Cuvioase Părinte, Scrima a studiat filozofia, matematica și teologia la București. A fost asistent al Profesorului Anton Dumitriu – autorul primului tratat de logică polivalentă din lume – care, vorbind despre Scrima spunea: „Era un geniu”. Și o astfel de confirmare, vine din partea unui domn profesor, în preajma căruia, nu puteai scoate un cuvânt „alături”.

– A fost. Are dreptate profesorul Dumitriu. Între 1957 și 1959, era doctorand la Benares în India. Ei bine, înainte de a primi bursa în India, eram la o mănăstire în Bucovina. Acolo, se făceau prin împrejurimi cercetări arheologice. Se descopereau morminte vechi cu oseminte. Vedeam omul, ce e omul! Și înaintea plecării lui în India i-am spus așa: „Andrei, prefer să te bag într-o groapă din asta decât să schimb ortodoxia în India. În drum spre India, s-a oprit o lună de zile în Franța la invitația unei personalități bisericăști din Apus.

– După acea oprire l-a numit Apusul „Fratele nostru din Răsărit, inteligent și frumos ca un serafim”?

– Da

– Iată că veni vorba de Apus. Prea cuvioase părinte Arsenie, ecumenismul încotro?

– Problema este actuală. Sunt cu totul împotriva ecumenismului. Ca să te împaci, trebuie să faci compromisuri. Ca să faci compromisuri trebuie să cedezi. Iar eu în materie de adevăr, nu pot admite compromisul. Hristos ne învață așa!

Vasile TODIU
(va urma)

“Alexandre, tu să nu-ți pui problema de azi pe mâine, ci de azi pe veșnicie.”

Acum mulți ani de zile, artistul Gheorghe Leahu mi-a povestit cele de mai jos. I-am promis atunci, că dacă într-o zi, voi ajunge să hotărâsc "conținutul" unei gazete voi determina apariția acestor amintiri, cu regretul exprimat că absența reportofonului îmi va îngreuna mult dorința. Maestrul, mi-a promis însă că nimic din ce mi-a povestit nu se va pierde. Recent, l-am "reîntâlnit" în biblioteca mea sub formă de carte.

Domnul Leahu s-a ținut de cuvânt.

Iar eu, asemenea ...

Vasile TODI

Recunoștința maghiarului

Cu mult înainte de a-l cunoaște personal, l-am „întâlnit” de fapt pe Victor Eftimiu într-o garsonieră din azilul actorilor în vîrstă din Budapesta, unde mă aflam într-o delegație oficială. După o discuție actricească, în care doi nonagenari, bărbat și femeie, căutau să mă convingă cu fotografiile și articolele din ziarele epocii, cine a fost anume cel mai mare dintre ei, parteneri de ieri din Romeo și Julieta, un alt coleg-pensionar, din acel emoționant și respectabil lăcaș al actorilor vîrstnici, m-a rugat să-i vizitez și apartamentul său. Spre deosebire de celalalte apartamente vecine, încărcate cu fotografii din marile creații, aici, pe pereți, erau doar două rame. Una avînd fotografia părinților actorului din ziua nunții lor și a doua, autorizația directorului general al teatrelor din România, Victor Eftimiu, datată cred 1920—1921, prin care actorului respectiv i se încuviința să joace în limba maghiară pe orice scenă dorește din Transilvania, atrăgînd totodată atenția c-ar fi rușinos și dezonorant ca cineva să încerce a-l opri pe artist de la exercitarea înălțătoarei sale profesiuni. Și în amurgul existenței sale, actorul maghiar nu uitase bucuria recunoștinței constante unui prieten român, investit cu atîta omenie și corectitudine.

Armân ca mine deci ...

Viața m-a privilegiat să-l pot întîlni în repetate rînduri pe acest om spiritual și generos. ARTIST în toată ființa sa. Fiindu-mi foarte drag, îmi plăcea, simțeam nevoia, să i-o spun cîteodată. Ca să-mi micșoreze sentimentalismul în care vedea că pot cădea, mi-o reteza scurt :

— Știi ce ? Iubește-mă mai puțin și joacă-mă mai mult. Dar să nu faci ca nenorocitul ăla de Moisi ! Ai auzit cred de celebritatea aceea de la Burgtheater ? Era, e drept, scundac ca tine, în schimb genial. Armân ca mine deci...

— N-ați terminat primul gînd, maestre, cu Moisi.

— Așa. În primul război mondial, făcînd parte din armatele austriece, cade păcătosul prizonier la francezi. Îmi scrie dintr-un lagăr din Franța să fac ceva pentru eliberarea lui. Vorbesc în stînga, vorbesc în dreapta și-l scap. „Victore, binefăcătorule etc, etc, ce pot să fac și eu pentru tine?” „Joacă-mi și tu *Prometeu* la Burgtheater”, asta ca să-i liniștesc cugetul recunoștinței. Peste o vreme pleacă la Viena amicul Ion Marin Sadoveanu și-i spun să se ducă și pe la teatru, că poate... cine știe? Cînd vine, îl întreb ce-a văzut pe acolo. Îmi spune: „*Prometeu* cu Moisi”. „Și cum a fost”, întreb eu cu sufletul la gură ? „Cădere, Victore, colosală cădere ! Penibilitate !” Am amuțit. Nu spun o vorbă, și direct la Viena. Ce crezi că se întîmplase ? Zăpăcitul și incultul ăsta de Moisi a înțeleas anapoda și în loc să joace *Prometeul* scris de mine, l-a jucat pe acela scris de Eschil. Cum să nu cadă, Leahule, cum să nu cadă ? !

Mă duc chiar la Groza. E o prostie !

Altă dată în București, pe Calea Victoriei, într-o dimineață de sîmbătă, împreună cu regizorul Ion Șahighian, discuta nespuse de aprins și revoltat despre neobișnuitul fapt ce i se întîmplase cu o seară înainte, și-anume: suspendarea premierei sale cu piesa *Haiducii* la Național din, așa-zise, motive tehnice. De fapt, un inspector artistic, vrînd, chipurile, să ocrotească numele președintelui Consiliului de miniștri Petru Groza de coincidența cu numele unui haiduc din piesă, suspendase spectacolul.

— Mă duc chiar la Groza. E o prostie !

— Și dacă se supără Groza, făcu Șahighian.

Regele Mihai I și A. I. Vizinski (decembrie 1944)

anunțată cu *Haiducii* avusese loc, se oprește foarte fericit în dreptul nostru și i se adresa lui V. Eftimiu:

— Maestre, fenomenal, fenomenal !

— Ce-i, mă, fenomenal, întrebă V. Eftimiu.

— Ce, vă faceți că nu știți ? Spectacolul dumneavoastră. La fine m-am strecurat prin mulțimea ce ieșea, și toți, dar absolut toți, nu mai conteneau cu laudele. Se cunoaște că-i piesă de Victor Eftimiu, ziceau V. Eftimiu făcu o pauză și în plină stradă, izbucni:

— Idiotule etc, etc. Du-te la mama mamelor dracilor etc. etc. Îți bați joc de mine? ! !

Bietul Botez, care și țira un picior, într-o uimire și confuzie totală, făcu stînga-mprejur. Și deodată Eftimiu: Ia stai, măi Botez ! Vino-ncoa ! Ține o sută de lei și să fii sănătos !

Buimăceala lui Botez ajunsese la culme, dar și noi devenisem la fel de interziși.

— Păi tu realizezi Șahule ? (Așa i se adresa lui Șahighian.)

Botez ăsta n-a văzut piesa mea niciodată și i-a plăcut iar imbecilul ăla a văzut-o de trei ori și mi-a oprit-o. Păi nu merită o astfel de credință o sută de lei?

Trecerile acestea scînteietoare erau în același timp și de un mare efect teatral. Înțelegeam că în teatru se pot obține mari virtuozități prin schimbări neașteptate de ritm; că de multe ori neaccentuarea unei replici îi poate conferi acesteia strălucire și sesizare; am învățat să prefer observației ascuțite și răutăcioase, supărarea bună, generoasă, dacă o pot numi așa, pe care am găsit-o de-atîtea ori în intervențiile extrem de vii ale lui Victor Eftimiu.

Mîna mea are memorie

Acest mod spontan, imprevizibil în care musteau întotdeauna splendidele efitimisme, era și molipsitor. Te solicitau nu numai pentru a le primi ci și pentru a le răspunde. Într-o împrejurare timișoreană, cînd maestrul vorbea în public despre renumitele sale întîlniri cu marii scriitori pe care i-a cunoscut în viață (și nu fuseseră nici oarecare și nici pușini), în stilul său, ușor teatral, grav, făcu o scurtă pauză și cu timbrul său sonor, baritonal, se adresa asistenței:

— Vedeți totuși mîna aceasta ? (Și-n stilul litografiilor cu Mucius Scaevola, o întinse spre sală). Ei bine, poate o invidiați cu cîte alte mîni celebre a dat ... mîna. Nu, domnilor ! în memoria ei intimă (căci mîna mea are memorie) ea reține un singur mare moment: cînd a dat mîna cu Avram Iancu (confuzie în sală, căci cu toată admirația pentru autorul lui *Inșiră-te mărgărite*, anii de viață ai acestor doi bravi români puși în discuție nu erau contemporani). Vă mirați, nu-i așa ? Pentru că nu știți că l-am cunoscut pe aghiotantul principal al lui Avram Iancu. Bade Ioane, i-am zis, dă-mi voie să-ți strîng mîna, ca strîngîndu-ți mîna dumitale, care a strîns mîna lui Avram Iancu, să am sentimentul că am dat mîna chiar cu a Iancului.

Ca săgetat, vădit teatral — adică în nota momentului — am sărit în picioare, la masa prezidiului unde mă aflam, și, tare, am rostit :

— Maestre, vă rog să-mi dați mîna dumneavoastră să o strîng, ca strîngînd mîna dumneavoastră, care a strîns-o pe aceea a lui Badea Ion-aghioțant, care la rîndu-i a strîns-o pe aceea a Iancului, să am și eu sentimentul c-am dat mîna cu însuși Avram Iancu!

Rîsete copioase în sală. V. Eftimiu, fără a se pierde o clipă, extrem de serios, cu mîna stîngă ridicată opri rumoarea ce se formase, și-ntr-o liniște deplină, ceremonios, ca și cum ar îndeplini o istorică îndatorire, vine către mine și-mi spune ardelenește: no, na-ți-o ! (aplauze și amuzament general).

Atunci am învățat că pe oamenii mari îi îndrăgești, îi iubești, nu numai pentru că auzi din cărți, de la oameni, de la radio, că-s mari, ci mai ales pentru că în toate omenștile împrejurări îi simți că-s ca și tine și totuși cu mult mai mult decît atît ...

Gheorghe LEAHU

COLȚUL DOCTORULUI

10 METODE DE A SCĂPA DE STRES

1. Practicați exerciții relaxante de respirație. Stați întinși pe spate și respirați adânc.
2. Ocupați-vă mâinile cu ceva. Faceți ceva care să vă producă plăcerea
3. Consumați mâncare ușoară.
4. Activitatea fizică este un mod nemaipomenit de a vă alunga stresul.
5. Cântați când auziți melodia dvs. preferată la radio.
6. Călătoriți cu ajutorul imaginației. Alegeți-vă un loc liniștit unde v-ar plăcea să fiți.
7. Nu puneți toate necazurile la inimă.
8. Lăsați neplăcerile de peste zi când vă urcați în pat.
9. Amintiți-vă cel mai plăcut compliment pe care l-ați primit vreodată.
10. În timpul zilei luați-vă mici pauze. Uitați-vă pe fereastră sau visați cu ochii închiși.

Dr. Carmen POPESCU

SPORT

Cruce de ocazie

Fantezie de iarnă, într-un decor ireal. Porumbeii se umflă în pene doar de dragul penelor, ca să nu-și piardă antrenamentul, că de frig și de fotbal nici vorbă în orașul de pe Bega.

Radioeuroviziunea „Vocea porumbelului” transmite parțial color și fără spor, din Piața Operei, frânturi de gând (în primul rând) și imagini aberante ca la ceaiuri delirante (pentru cei care le pot vedea).

Iată, un rezumat aleatoriu (ca la pensiile private, unde ești lipsit de libertate), a celor spuse la microfon, la megafon sau la trombon:

„Nu transferul lui Torje e problema, ci semnalul!” (Brancovan)

„Mă sperie alimentarea monstrului” (Jakye)

„Cred că deja este prea mult!” (Uhrin)

„Nu plec, dar să văd dacă îmi convine salariul.” (?S?)

„Populismul în fotbal este principalul meu dușman.” (Iancu)

„Niciodată, interesul Politehnicii Timișoara nu a fost mai bine apărat și sper ca acesta să fie modul de lucru pentru toți cei care vor administra pe viitor clubul.” (Iancu în Pro Sport)

Frânturi, ca aripile frânte ale porumbeilor alb violeți, frânte de atâta „performanță” pe care au trebuit să o suporte de la venirea B ca P-ului la Timișoara.

Acum performanță se cheamă achiziționarea de jucători „liberi de contract”, adică „de ocazie”.

„C-așa-i în tenis!” ar fi spus Toma Caragiu „C-așa-i în bussines!” zice Iancu.

Iar porumbeii, toți în cor, cam pleoștiți și vai de mama lor: Noi îți dorim să-ți iei și „Cruce de ocazie” și „Fără inger păzitor”, c-așa și-or mai aduce aminte supporterii și de Nicuță Tănase și le-o mai trece „târșeala” (scârbă, în Banat).

Aceasta este o fantezie. La fel ca și promisiunile conducerii alb-violete (pe fond negru).

Cât despre visul supporterilor, mai are nea Nicuță și o „Carte de explicare a viselor”...

Lectură plăcută!

Victor ENACHE

Ipoteze inedite

și regii fură...

Carol I și tezaurul de la Sinaia

Când a ajuns rege al României la București, Carol I ducea dorul ținuturilor montane din țara de baștină. Poate de aceea făcea dese deplasări la Sinaia unde era găzduit de Starețul Mănăstirii Sinaia. Aici era intrigat de lipsa confortului, date fiind condițiile austere ale mănăstirii. Într-o zi a cerut Starețului să-i dea un petec de pământ în zonă să-și construiască un castel.

Așa a primit de la Mănăstire terenul pe care se află actualmente Castelul Peleş.

A făcut apel la specialiști din Germania, Cehia, Italia, Austria și bineînțeles din țară și s-a apucat de lucru. Inițial specialiștii au încercat să facă captarea și drenarea apelor din zonă, atât pentru Mănăstirea Sinaia cât și pentru viitorul castel. S-a început cu pârâul Sf. Ana ce vine din peștera cu același nume și care avea în zonă și un izbuc.

Când au făcut săpături aici au găsit un tezaur fabulos cu piese numai din aur, datând de pe vremea reginelor Hestia și Sarmis. În tezaur s-au găsit plăcuțe din aur cu dimensiunile 10/15 cm cu o scriere sacerdotă în relief (probabil pentru a se putea transmite ordinele regale pe foi de popirus - tipar - șapilograf primitiv.

Menționăm faptul că în țară se folosea „popirusul” ca hârtie pentru împachetat sau pentru scris.

Cheltuielile cu Castelul Peleş au cam secătuit „punga” regelui Carol I care a intrat în criză financiară. Profitând de faptul că Parlamentul de-atunci a stabilit ca acest tezaur să treacă în mâna regelui ca și cel de-al doilea tezaur găsit cu ocazia drenării pârâului-Pelișor. Al doilea tezaur avea însă și monede de argint și bronz, nu numai de aur.

Regele Carol I ar fi valorificat aceste tezaure pe piața vestică, dar nu înainte de a cere Fabricii de cuie din Sinaia să copie tăblițele de aur pe suport de plumb. Un inginer, amator de artă și arheologie, ar fi copiat și el parțial aceste tăblițe însă pe cositor. Din păcate astăzi, la Muzeul Academiei Române se găsesc doar copii care sunt contestate de cercetătorii lumii, fiind considerate contrafăcute.

O parte din aceste tăblițe de aur au fost topite din ordinul regelui Carol I și din ele s-a coonfecționat prima monedă românească, dar care nu a putut apărea pe piață fiindcă Poarta Otomană nu și-a dat acordul ca aceste monede să apară fără „semiluna turcească” gravată pe ele. Atunci Regele Carol I a pus la temelie Castelului Peleş câteva zeci de monede, iar restul le-a făcut cadou la prieteni. Tăblițele de aur cu scriere sacerdotă traco-daco-getică se află probabil azi în marile muzee ale lumii: New York, Londra, Paris, Roma, Moscova, Viena sau Berlin.

Poate o dată cu intrarea în UE o să avem și noi acces la piesele noastre de patrimoniu „rătăcite” prin muzeele lumii.

Aș avea curiozitatea să aflăm semnificația celor câteva zeci de tăblițe (cu cea mai veche scriere din lume) de la Tărtăria (jud. Alba) „rătăcite” la Berlin și netraduse încă, ca și „bela ginele” (Frumoasele legi) ale lui Zalmoxe, traduse în suedeză (circa 1685) și republicate la noi până în prezent.

Ștefan APENESCU

Un tremur

Un tremur ești, crenguță în furtună,
Și când tresari la fiecare pas,
Ești Inocența însăși și inima ți-e bună
Dar mă întreb ce oare ți-a rămas,

Când teama te cuprinde nencetat,
Când ochii tăi se-ascund în suferință,
Și soarele să ardă a-ncetat-
Căci sufletul întreg ți-e neființă.

Pe chipul tău, mereu înfierbântat,
Adeseori trec lacrimi și suspine,
Și mintea ta să creadă a-ncetat,
În Dumnezeu, în Dragoste și-n Bine,

E-adevărat, suntem bieți actori,
Ce trecem băjbăind pe scena Viață,
Si noi cu toții suntem muritori,
Însă tristețea ta, mereu ma-ngheață.

Pământul se întucească la față
Când oamenii aruncă cu noroi,
Când nu știi să alegă ce e frumos în viață,
Când fac din Fericire, o ladă de gunoi!

Victor ENACHE

Să nu uităm nicicând, să iubim... poeții

Cu puțini ani
înaintea morții
sale
întâmpnată
în anul 2002,
Ion Miculescu
îl prezenta
astfel:

TIBERIU ARĂZAN

Se naște la 16 septembrie 1946 în satul Mănăștur din județul Arad. Copilăria și-o petrece în satul Bărăteaz unde se mută cu întreaga familie din anul 1952.

După absolvirea școlii elementare în satul natal își continuă studiile la Variaș ciclul doi, liceul la Timișoara între anii 1960-64 (Lenau) și facultatea tot în Timișoara între 1964-71 în paralel cu profesia de medic veterinar se ocupă și cu poezia. Înființează și conduce timp de un deceniu cenaclul literar- artistic „Ana Blandiana”, publică în ziarele și revistele vremii 1974-1989, apare în trei volume colective, are trei volume

personale. în anul 1995 pune bazele revistei independente de artă CLIPA pe care o editează în propria editură UNICON pe propriile spese. Nu este membru în nici o asociație și nici nu face parte din nici un grup artistic sau literar. Din 1989 nu mai face politică și nici nu este membru al vreunui partid.

Se bucură de o bună recunoaștere ca editor în lumea artistică a Europei, în special în diaspora românească.

Își cheltuie energia și banii încercând să facă cunoscută arta românească în lume.

“La cincizeci de ani,
Încă mai contează
Dacă mai ești.
Printre amintiri,
Primăvara vine
Vine și se duce
Renăscând în minte
Marile iubiri.”

Tiberiu ARĂZAN
Stuttgart 10 martie 1996

Lui Eminescu...

Un Eminescu-a răsărit
Din sfera Universului
Și ca o stea a tresărit
Acea minune-a versului!

Ca un "Poet al Veacului"
Ești crezul meu în viitor,
Ca un Erou al Neamului"
Ești fiul meu nemuritor!

Mihai, ce nume sfânt, răscolitor
Ca un miracol fără leac,
Ești fiul meu, risipitor
Ce ne răsfeți din veac în veac...

Ca un Luceafăr printre aștrii
Tu ne privești cu ochi albaștri.

15.01.2008
Aurel Ficman

Ar fi reușit Horea cu ajutor din Moldova ?

Ninge cu fulgi mari. E 14 noiembrie 1734. În tabăra lui Horea își face apariția un călăreț îmbrăcat țărănește. Descăleca în fața unei case păzite de câțiva iobagi înarmați;

- Vreau să vorbesc cu „Căpitanul cel Mare”, zise acesta.
- Cine ești și de unde vii?
- Sunt Gheorghe Ciocan din scaunul Gheorghienilor și viu de la Ghimeș.
- Bine. Stai și așteaptă răspunsul.

Imediat fu invitat în casă. Aici îl primi cu brațele deschise, însuși Horea:

- Bine ai venit Gheorghe! A fost drumul greu, mai ales pe ninsoarea asta. Ia spune, ce vești îți aduci?

- Căpitane, am vești nu prea bune. Comisarul Mihail Brukenthal a ordonat o anchetă începând cu 12 noiembrie în satele Lunca Ghimeșului, Frumoasa, Lăzărea, Remetea, Ditrău, Tulgheș și Bibor. Mulți țărani români din aceste localități, cunoscuți de populație că circulă des în Moldova au fost reținuți. Au fost confiscate de la ei, un mare număr de puști și pistoale, care, zic soldații, că ar proveni de dincolo de munți. L-au arestat și pe Ion Cotea pentru că le-a zis oamenilor că a răsărit și steaua lor. Va veni Horea cu oștile sale să stingă pe nobili și să mântuie pe iobagi de robie. Se așteaptă ca să sară în ajutorul tău și românii de peste Carpați. Mai mult, românii ar fi plănuț să stârpească pe toți nobilii și să unească Transilvania cu Țara Românească!

Aștepta Horea un ajutor frățesc din Moldova și Țara Românească? Da. O altă întorsătură ar fi luat răscoala. Horea avea de ce să fie îngrijorat. Pe capul său se pusese un premiu de 300 de galbeni.

Prima veste a răscoalei sosise la Viena la 12 noiembrie. „Căpitanul cel Mare”, se temea, pe bună dreptate, de intrarea în acțiune a armatei.

În fața unor soldați instruiți, dotați cu tunuri, cetele țărănești, lipsite de experiență, puteau fi ușor învinse. Nici populația românească, nu apucase să se răscoale în totalitate. La 21 noiembrie, tocmai când Horea avea o întâlnire cu Vice-contele Shultz, sosi de la guvern primul ordin al împăratului Iosif al II-lea: generalii trebuiau să intre în acțiune. Cu toată vremea rea, în ziua de 27 noiembrie, ar-mata, din mai multe părți, intră în munți. Gândurile mari de atac general ale țărănilor, „trebură să se reducă repede la apărare”.

După mai multe ciocniri între armată și răsculați, Horea, urmărit îndeaproape de armată, la 16 decembrie, își lăsa oamenii să se împrăștie, iar el se retrase spre Râu Mare. Vreo 100 de inși „îl mai petrecură până în satul său, de unde se cufundă și el în munți, împreună cu Cloșca. Armata pornită în urma lor, la 16 decembrie pune stăpânire și pe satele de aici, ultimile care depuseseră armele”.

Ar fi reușit atunci răscoala lui Horea, cu ajutor din Moldova?

O întrebare care încă își mai așteaptă răspunsul.

Această pagină a fost realizată de scriitorul Eugen Șendrea, cu sprijinul editurii Vicovia din Bacău, condusă de domnul Viorel Cucu.

Enigma Logofătului Mihu

Început de Ianuarie 1456. La o casă boierească înconjurată de copaci acoperiți cu promoroacă, apare un tânăr de sub căciula căruia se văd plete blonde. Privirea amintind de seninul cerului, pare a unui om matur, hotărât. Imediat fu primit cu bucurie și introdus în încăpere. E Ștefan, acum pribeag în Țara Românească, fiul nefericitului Bogdan al II-lea ucis mișelește de Petru Aron la Reusenii. Nu după mult timp, sosi aici și unul din marii boieri moldoveni, Logofătul Mihu. Discuția între cei doi se înfiripă repede. Ștefan vorbi deschis: va lupta pentru a lua tronul Moldovei. Făgăduiește iertare boierilor „hitleni” și oferă dregătorii tuturor boierilor care ar primi să-l părăsească pe Aron. Mihu îl ascultă cu atenție. Privirea sa de culoarea oțelului pare să se schimbe. Dorea el să-l ajute pe Ștefan? Nicidecum. Ștefan se arată ca un bărbat cu care nu e bine să te pui. Să-l conduci din umbră nici atât. Atunci? Rămânea o singură cale: asasinatul. A încercat atunci Mihul logofătul să-l omoare pe Ștefan din porunca lui Petru Aron? „Nu este exclus, scria reputatul istoric Nicolae Grigoraș, că la sugestia lui Petru Aron, acest Logofăt să fi pus la cale asasinarea lui Ștefan”.

Ștefan nu mai putea fi nici prins, nici omorât. învățase mult din pățania tatălui său, să nu aibă încredere în boierii schimbători.

Și iată-l pe Ștefan, Domn al Moldovei. Boierii îi jură credință la „Direptate”. Ștefan nu s-a lăsat însă amăgit. Din mulțimea boierilor lingușitori și schimbători, alege numai ce este bun. Mai mult, în primul său „sfat domnesc”, având 19 boieri, păstrează 9 din foștii sfetnici a lui Petru Aron, printre care era chiar bancherul genovez Dorino Cattaneo „omul de încredere a

foștii domn”. Boierul Stanciu revine în 1457, urmat de „băcăuanul” Lazea Pitic, Costea Danovici, Duma Broevici și Știbor. Dar Mihu? Acesta refuză deși la 13 septembrie 1457 Ștefan îi scrie în Polonia: „Te-am iertat și toata mânia și ura am alungat-o cu totul din inima noastră. Și nu vom aminti niciodată, în veci, cât vom trăi de lucrurile și întâmplările trecute”. Peste trei ani, la 12 iunie 1460, Ștefan îi acorda logofătului un salvconduct, scriind că „nu se va mai gândi niciodată la cele întâmplare în „Țara Basarabilor” sau oriunde în altă parte, în orice vreme sau în orice zile, de acele lucruri sau de orice altă dușmănie”. Din nou refuz. Au trecut 10 ani de zile. Ștefan nu-l uită pe marele boier, acordându-i la 10 august 1470, pe lângă „carte de trecere”, și înapoierea satelor „Negoești, Costești, Pântănași și Valea Seacă” din ținutul Bacăului. Cu siguranță că bătrânul Mihu nu s-a mai întors la moșia sa. Ținea mai mult la capul său decât la pământ. Mult mai târziu, la 23 iunie 1551, moșia Negoești va fi împărțită împreună cu alte sate Anei, „fata Gănesii”, nepoților ei și „feciorilor Jurginii”.

De boierii „hitleni”, Ștefan n-a scăpat de-a lungul mării sale domnii, având probleme cu ei chiar până în ultimele zile de viață. Îl va trăda boierul Roman Gârboveț, și chiar Bogdan, cumnatul său, care va fugi peste Milcov „pentru oarecare fapte ale răutății lui, ca să scape de sub ascultarea domnească”.

Dacă a fost intradevăr o încercare de asasinare a lui Ștefan de către Mihu logofătul, rămâne ca cercetătorii să-și spună cuvântul.

La începutul anilor '90 o tânără ziaristă, extrem de talentată și curajoasă, încălțată cu adidași și înarmată cu un curaj peste vremea ei, ridică în ochii puterii de atunci care e și cea de azi, întrebări pe care mulți dintre colegii ei nu cutezau nici să le șoptească. Astăzi despre ea nu se mai știe nimic, iar adevărul pe care-l căuta, este păzit cu strășnicie de conturile oamenilor de bine.

V.T.

RECREAȚIA MARE

După o oră lungă din istoria neamului nostru, după ora care a durat peste 45 de ani de zvârcoliri, de umilință, de doliu, de eșecuri, de renunțări, de libertate, de faimă dusă până departe peste hotarele țării, de miracol românesc, după o oră lungă de muncă istovitoare în care am ridicat fruntea sus, cu toate poticnirile noastre, ne-am luat RECREAȚIA MARE. Noi ne-am luat-o.

Reconstituind scenariul, cel în măsură să dea verdictul e poporul român. A fost război. A fost jaf. A fost minciună. Am fost dați înapoi cu zeci de ani și continuăm să ne rostogolim.

AL CUI A FOST SCENARIUL DIN DECEMBRIE 1989?!

Ceaușescu Nicolae a fugit sau a fost mințit? Cineva spune (dacă este de bună credință) că atunci, ar fi spus "Să nu trageți în el!", adică în coloanele acelea care veneau. Putea oare Ceaușescu să ordone deschiderea focului și să rămână? Securitatea și Militia au fost retrase în cazărmi, la fel a fost și pentru Armată, așa cum declară într-un interviu acordat în revista "Europa", generalul colonel Spiroiu. Și subunitatea de securitate care asigura paza postului național de televiziune și radio depune armele și lasă liber accesul în studioul 4 al televiziunii. Numai că pătrund la microfon, nu din coloanele acelea de demonstranți, pătrund aici pe care i-am văzut, Brateș și Stark și alții, încep să comande și să scoată din cazărmi unități militare, începe să se incite la omor deosebit de grav. Începe vânătoarea pe străzi a celor în uniforme albastre. În Ardeal sunt omorâți în sedii, în stil horthyst, arestați și depuși în unitățile militare, maltratați. Arestarea generalilor și ofițerilor s-a făcut fără mandate de arestare, de către ofițerul JUDE care, ulterior, a dezertat din armata română și a plecat peste graniță cu documente cu tot și cu familia. Apoi ilegalitatea a fost patronată de către generalul Popescu, reactivat în evenimente. Sunt omorâți prin doborârea elicopterului generalii NUȚĂȘI MIHALE, odată cu piloții de la MAPN. Mai târziu moare prin spânzurare colonelul MORARU, arestat la București, transferat la Penitenciarul din Timișoara; astfel este omorâtă toată conducerea Inspectoratului General al Miliției din cadrul Ministerului de Interne, adevărate bănci de date. Generalul Nuță condusese cu ani în urmă Direcția de Contrainformații Militare. Pe aceștia nu i-a omorât strada. Atunci, prim ministru era Petre Roman, iar prim adjunct al primului ministru era Gelu Voican Voiculescu, în spatele lor, Silviu Brucan, Dumitru Mazilu, Sora, Sergiu Celac.

CE SE URMĂREȘTE?

Furtul de dosare și documente secrete. În clădirea fostului Comitet Central s-au subtilizat dosare și suporturi magnetice de înregistrare a datelor din calculator. În țară existau două calculatoare de bază, unul la securitate și celălalt la Comitetul Central. Cel de la comitetul Central avea centralizat totul, inclusiv ce avea cel de la securitate. Acest calculator a fost devalizat, organigramele întregii securități a statului, cu toate datele centralizate de care dispunea Țara Românească, date pe care le are orice stat civilizată din lume și pe care le apăra, ele constituind însăși existența statului. Oare tinerii, copiii aceia, știau ei sau aveau ei nevoie de aceste date atunci cînd a avut interesul? S-a distrus un aparat pentru ca asasinii, criminalii și crimele lor să nu fie reconstituite pentru a nu da socotală poporului român. Cine-i cunoaște mai bine pe trădători? Cei de după gratii. La Sibiu s-a tras în sediul inspectoratului județean de miliție cu tot felul de armament. A fost cel mai cumplit măcel. Într-o singură zi, au fost împușcați 26 ofițeri și subofițeri de miliție și securitate. Au fost arestați în mod ilegal, fără mandat de arestare sute de ofițeri, reținuți într-o unitate militară, maltratați, mulți dintre ei au decedat dezbrăcați, pe ciment, în acel bazin din curtea unității militare 01512. Au fost omorâți cu o cruzime inimaginabilă însoțitorii, cu câini poliștiști cu tot.

A EXISTAT UN PLAN DE DISTRUGEREA DATELOR ?

Președintele țării era omul cel mai informat asupra stării de fapt a armatei, miliției, securității. Era omul cel mai informat din România. Toate aceste date trebuiau cunoscute de poporul român. Ele nu puteau intra în capul lui Petre Roman într-o singură noapte. Ceaușescu a fost omorât rapid. I s-a astupat gura. După el venea Elena Ceaușescu, având în vedere funcțiile pe care le deținea. Iată deci că, din start, cele două bănci de date au fost anihilate. Sunt arestați și reținuți ofițeri și subofițeri de miliție și securitate. Restul sunt reținuți în unități pe diferite terme, fără dreptul de a le părăsi. Sunt întrerupte și legăturile telefonice. Acum ne întrebăm ce revoluție a fost aceasta? Au fost devalizate unitățile Ministerului de Interne. Unica țară din lume care a desființat prin decret Securitatea Statului și a difuzat organigrama acesteia ! Cu ce scop? Au hotărât românii acest lucru? Toate sau aproape toate secretele au fost distruse sau poate vândute sau scoase din țară. Cine jefuia România în acele zile? Români?

DE CE A FOST NEVOIE DE TERORIȘTI?

Se creează psihoza cu teroriștii, cu care ne sunt înfierbântate capetele. Ce s-a urmărit? Pe lângă altele și distrugerea unor clădiri care adăposteau cultura și istoria neamului nostru. S-a tras cu tunul și cu AG-ul în istoria și cultura neamului românesc. A fost incendiată și distrusă Biblioteca Centrală Universitară din București. Este o pierdere imensă pentru neamul românesc.

Tot prin crearea psihozei cu teroriștii este acoperită motivația de a fi judecați și executați urgent președintele României și soția acestuia. Este eliberat din arestul Rahova numitul Mircea Răceanu (evreu după mamă), unul din cei mai mari trădători de țară, care peste 14 ani cât a lucrat în diplomație pe spațiul America a trădat România, vânzând secrete din domeniul economic și militar. A fost prins în flagrant, judecat, condamnat la moarte, Ceaușescu i-a comutat pedeapsa în închisoare pe viață, în 22 decembrie 1989 a fost scos din arest, ulterior a fost ajutat să plece în America unde se află acum cu familia, nu înainte însă de a ne da o lecție în Piața Universității. Tot în 22 decembrie 1989 a fost ajutat să părăsească țara fiica trădătorului PACEPA, pe nume Dana (Pacepa

este evreu de origine cehă). Sergiu Celac (evreu și el, fost translator al lui Ceaușescu), în timpul evenimentelor din decembrie cânta în cor cu Silviu Brucan și Petre Roman, după aceea a fost numit ministru al Afacerilor Externe, în prezent ambasador al României în Anglia, a fost și este bun prieten cu Pacepa. Iată pentru ce mureau tinerii români, pe melodia Lambada.

Crearea psihozei împotriva lui Ceaușescu, căruia i s-au pus în spinare toate crimele pământului, a avut scopul ca toată ura împotriva acestuia să se transforme în dragoste pentru Petre Roman, Dan Iosif, Dincă, Sergiu Nicolaescu și ceilalți revoluționari, iar ura împotriva valorilor naționale realizate de poporul român în cei 40 de ani, au transformat-o în armă împotriva poporului român, pentru distrugerea economiei naționale, a valorilor. Specialiștii sunt aruncați pe drumuri, pentru a lua drumul pribegiei. Se încearcă distrugerea capetelor românești.

Nu există arestat important din cadrul Securității Statului, la care să nu apară Gelu Voican Voiculescu (fiind pe atunci prim adjunct al ministrului Petre Roman). Menționăm că toate arestările generalilor și ofițerilor s-au făcut în mod ilegal, abuziv, fără mandate de arestare.

Din cuiul de vîpere al scenariului de la televiziune, nu lipseau Brucan, Sergiu Celac, Brateș, Stark, Gelu Voican Voiculescu, Dumitru Mazilu, Sergiu Nicolaescu (Nicola), Petre Roman, Olimpia Arghir, Măria Borza, Dinescu și alții, cocoțați ulterior în scaune ale puterii, în timp ce românii iau drumul pribegiei, bătrânii mor din lipsa medicamentelor pentru că acestea lipsesc, iar banii nu mai ajung nici pentru traiul de la o zi la alta, având în vedere actualele prețuri.

De ce Brateș și Stark nu sunt anchetați și trași la răspundere, pentru incitarea la omor deosebit de grav?

Cine se face vinovat de chemarea oamenilor neînarmați, carne de tun, între două tabere, dacă situația era așa de gravă și armata "era cu noi"?

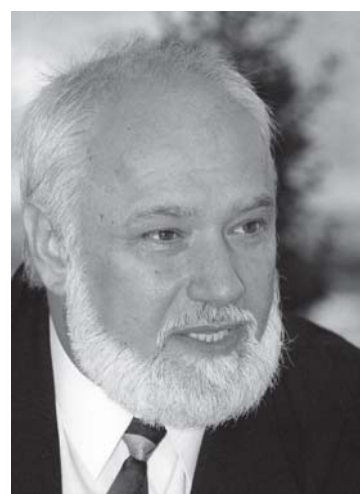
În data de 22 decembrie, fostul ministru al învățământului după evenimente, apoi președinte al Alianței Civice (evreu), era în sediul Comitetului Central, iar fiul acestuia era tot în sediul Comitetului Central, cu o cameră de luat vederi a filmat totul. Era printre puștii care au avut acces la filmare. Cum de a aflat ce se va întâmpla în România, de a venit de la Paris unde era toată familia lui Șora? Șora a fost cel care a făcut zob învățământul românesc din Ardeal, după evenimente. Adjunct al domnului Șora era Paul Cornea, individ care prin anul 1950 a lucrat în cultura română și a pus un umăr serios la poticnirea acesteia. Cum de a ajuns adjunctul lui Șora? Avea oare misiunea sau a fost pură întâmplare ca prin ceea ce au făcut să-i învrăjbească pe români cu ungerii?

Pașul următor: federalizarea, cu aducerea lui Mihai. Lumea vorbește că "grupul de dialog social" ar fi creația lui Silviu Brucan și a unor cetățeni de naționalitate maghiară, grup din care a rezultat "Alianța Civică", la care aderă și alte partide, în fruntea cărei alianțe se afla domnul Șora. Încurcate mai sunt căile domnului. Întreaga putere a fost acaparată de oameni care nu prea țin cu țara asta.

LOVITURA DE GRAȚIE - 11 MAI

Țara fără granițe. Arestat întreg efectivul Ministerului de Interne, de fapt brațul înarmat al poporului în orice țară din lume. Sunt aruncați în stradă români, lăsați pe drumuri specialiștii pentru a-și lua lumea în cap și să vină alții să colonizeze. Mii de români în pribegie, au ajuns să spele străzile pentru o bucată de pâine, în timp ce în țară a fost semnat acordul "CERUL LIBER", care sună așa: "Agenția MTI transmite: la București a fost semnat acordul ungaro-român - CER DESCHIS - primul tratat de acest gen din Europa. Din partea ungară de F. Somogyi, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe al Ungariei, iar din partea română de Theodor Meleșcanu, secretar în Ministerul Afacerilor Externe al României. Acordul a fost semnat în cadrul convorbirilor ce au avut loc la Budapesta și București între reprezentanții ministerelor de externe ale celor două țări, cu participarea unor specialiști militari. Acordul prevede că avioanele fără armament din ambele țări, în condiții convenite prin tratat, să efectueze anual câte patru zboruri cu durata de trei ore sau pe o distanță de 1.200 km, deasupra teritoriului celeilalte țări în scopul culegerii de informații, ce urmează a fi prelucrate. Generalul maior J. URBA comandantul forțelor militare ale Ungariei a spus că ungerii și românii vor putea efectua anual câte patru zboruri de recunoaștere pe teritoriul lor, folosind pentru aceasta aparate foto și o video-cameră. Acordul a fost semnat la 11 mai 1991, spune Agenția Reuter". Întrebarea pe care ne-o punem: dispune oare oștirea română de aparatele sofisticate pe care le poate procura armata vecină și prietenă? Avem în vedere că de dotate erau subunitățile de tancuri ale lui Hortopan în zilele "revoluției", când, pentru a se comunica unii cu alții, trebuiau să fugă militari, cu ordinele, de la un tanc la altul. Fără comentarii.

GELU VOICAN VOICULESCU SI INTERESUL LUI PENTRU DIRECTIA DE CONTRAINFORMAȚII ECONOMICE DIN FOSTUL DSS.

Ceaușescu, o asemenea afirmație, în străinătate?

În discuțiile pe care le-am purtat cu generalul Emil Macri în închisoarea din Jilava, pe când realizam interviul - serial cu marele dispărut, care în ultimii 20 de ani a condus această direcție, a ținut să precizeze: "nu-l scăpați din vedere pe Gelu Voican Voiculescu. A fost și este un trădător al neamului românesc." Mergeți la foștii mei subalterni și cereți să vă vorbească despre el. Așa după cum singur afirma într-un interviu, în timpul anchetei, i-au fost confiscate peste 800 de fișe și documente. Ce reprezentau acestea? Ce interes avea securitatea statului cu constatarea acestor documente, având în vedere că pe atunci Gelu Voican Voiculescu, geolog, lucra în acest domeniu de bază - prospecțiuni în domeniul geologiei. Pentru care motiv a fost în atenția organelor securității statului ? Dacă a riscat atunci, când țara era apărată contra-informativ de marii specialiști ai genului, imaginați-vă cum s-a desfășurat acest "GURU", când a arestat conducerea departamentului Securității Statului: a pus mâna pe documente ultra-secrete, a ajuns senator, a călătorit în lume dând interviuri cu nerușinare, afirmând că își desfășoară activitatea între "clitoris și metafizică". A făcut oare vreun diplomat din vremea lui

Un alt amănunt.

La prima ședință publică a procesului din boxa de la Timișoara, când ne tremura sufletul de atâta genocid, primul care a rostit parola "Radu cel Frumos", a fost marele avocat VOICU VIOREL din București, care-l apăra pe colonelul Atanasie Gabriel. Avocatul Voicu Viorel, prinsese cel mai important fir și era pe urmele adevărului. În ședințele următoare urma să demonstreze ceea ce acum nu mai constituie un secret pentru nimeni. El susținea că armata a fost îndreptățită să tragă atunci când au fost atacate și incendiate unitățile militare, când erau omorâți militari. La câteva zile după rostirea la proces a parolei, autoturismul avocatului a fost accidentat într-un loc de parcare. A fost identificat autorul (ofițer MAPN) și stabilită paguba. La scurt timp însă, în luna iunie 1990, a fost accidentat mortal în localitatea FETEȘTI, pe când se întorcea de la Constanța. Era în autoturismul proprietate personală, împreună cu un bun prieten, tot avocat, iar la volan era o cunoștință, avocatul Voicu neavând carnet de conducere. Numai avocatul Voicu a decedat, restul s-au ales cu zgârieturi și spaima. Cine a intrat în autoturism? Procesul era neclucidat la data documentării mele. Întâmplare? Înălțurare?

Angela Băcescu

Ion Antonescu, antisemitul care i-a salvat pe evrei

Mult pomenitul anti-semitism al mareșalului Ion Antonescu, care a guvernat România în perioada septembrie 1940 - august 1944, a avut o direcție extrem de precisă: „evreii care au venit în România după 1914 și s-au îmbogățit aici pe căi necinstite, prin corupție și prin jefuirea banului public, prin exploatarea muncii și sărăciei românești, alimentând mereu dezordinea și sprijinind acțiunile dăunătoare neamului românesc, pentru ca apoi să se ridice chiar împotriva armatei, care le-a asigurat liniștea și prosperitatea, așa cum a făcut-o în Basarabia și Bucovina de Nord și dincolo de Nistru”. Simplu spus, Ion Antonescu a fost anti-semit, dar numai față de evreii comuniști, bolșevizați, agenți ai intereselor antiromânești și ai politicii criminale a URSS, a Cominternului. Mareșalul, adresându-se prietenului său, arhitectul evreu H. Clejan, recunoștea deschis că acești evrei trădători de țară „vor fi loviți fără milă și vor fi aruncați dincolo de hotarele Țării.”

Evreii care au căzut victime ale acestei politici „antisemite” au avut parte de un regim de izolare - nu foarte strictă, spre a fi împiedicați să mai uneltească împotriva poporului care le oferise până atunci atât de mult! Regimul aplicat de Ion Antonescu acestor evrei nevrednici nicicum nu poate fi catalogat ca regim de exterminare.

Evreii care se plâng azi de anti-semitismul mareșalului Ion Antonescu uită să menționeze că, spre deosebire de toți ceilalți cetățeni ai României din acea vreme, evreii nu au fost trimiși pe front! Evreii nu au murit cu sutele de mii la Cotelul Donului ori la Sevastopol sau Stalingrad, cum au murit românii. Considerați cetățeni lipsiți de loialitate față de statul român - căci dăduseră nenumărate dovezi în acest sens, și, deci, nedemni de onoarea de a muri pentru Patrie, evreii nu au avut la vremea aceea nimic de obiectat ca, în locul serviciului militar, să plătească o taxă și să presteze în spatele frontului, în localitățile de domiciliu, anumite servicii de interes obștesc cu totul benigne, chiar derizorii în comparație cu tragedia frontului.

Ion COJA

SCANDALURI FINANCIARE LA VATICAN

Conturile din Banca Vaticanului produc mai degrabă fantasmă decât beneficii. Prelați îndoielnici, oameni de afaceri veroși, criminali fără scrupule. Sunt ingredientele unui scenariu urât venit din spiritul celor ce evocă finanțele papalității. Această suspiciune este întărită de decalajul dintre bogăția presupusă a bisericii catolice la vârful ei și cerințele evanghelice de sărăcie pe care vrea să le reprezinte. Iar istoria recentă a bisericii n-a contribuit câtuși de puțin la asigurarea transparenței resurselor și cheltuielilor sale.

Resursele Sfântului Scaun: timbrele, donațiile și portofelul

Vaticanul actual este minusculul succesor al Statului Papal, unde papii au fost suverani tot Evul Mediu, până în 1870. El a fost creat prin tratatul semnat în 1929 de reprezentantul Papei Pius XI și de guvernul Mussolini. Ca orice stat, Cetatea Vaticanului dispune de o administrație și o armată proprie: garda elvețiană. Bugetul său este în general echilibrat, principalele sale venituri provenind din vizitarea muzeului și din activități filatelice.

Trebuie știut totodată că guvernul central al bisericii nu se rezumă la gestionarea celor 43,5 hectare ale Vaticanului, a grădinilor și bibliotecii sale. Ceea ce prin convenție se numește Sf. Scaun, regrupează toate serviciile bisericii catolice romane, de la curie până la activitățile mass-media, cum sunt „Radio Vatican” și „L'Osservatore romano”. După Conciliul Vatican II (1962-1965), aceste servicii s-au înmulțit prin crearea unor noi ministere însărcinate cu legăturile cu alte confesiuni sau cu dezvoltarea activității laicilor, fără a omite călătoriile pontificale.

Or, resursele Sf. Scaun provin în esență din produsele financiare ale unei donații de 1,75 miliarde lire vărsate în 1929 de Italia ca despăgubire pentru pierderea Statului Papal. La aceasta se adaugă contribuțiile ordinelor religioase și ale bisericilor locale, ca și „dinarul Sfântului Petru”, o chetă organizată anual în toate bisericile (catolice) din lume și care a fost instituită în 1870 din inițiativa catolicilor francezi. Aceștia donau obolul lor papei, „prizonier în Vatican” și lipsit de resurse. Astăzi, „dinarul” aduce aproximativ 50 de milioane de dolari pe an.

Prof. dr. Giuliano BROZZI

VORBE MEMORABILE

Corneliu Codreanu spunea despre mine: am stat zece nopți sub o ploaie de stele căzătoare; m-am plimbat zece nopți, pe malul Mării Negre, cu Petre Țuțea.

Fenomenul legionar românesc a fost confundat cu fascismul italian și cu naționalismul german. Dreapta românească nu seamănă cu aceste două forme ale dreptei europene, fiind mistic-creștină. Aspectele creștine ale dreptei românești îi dau acesteia caracter de constantă a ordinii naturale, care, chiar dacă nu a fost realizat, elita socială aspiră permanent la el ... Legionarismul e mistic-creștin. Fascismul e, ca și național-socialismul, nereligios. Acestea sunt explozii etno-istorice, iar nu religioase. Legionarismul se salvează prin creștinismul stăpânitor în lăuntrul lui. Adică legionarul nu se simte bine decât în umbra bisericilor și a troițelor.

Legionarul vrea să facă din românism absolutism. Asta e - că ne place sau nu ne place. Totuși, vina legionarilor este că au absolutizat noțiunea de român. Asta e adevărat. Dar ce era să facă ? Liberalii, de exemplu, seamănă cu francezii. Liberalii sunt români numai fiindcă vorbesc ca noi și au pe adresă „România”. Îi găsești în România: Ghiță Popescu, liberal din Găiești !

Petre ȚUȚEA

Domnul prof. Viorel Cucu, directorul Editurii Vicovia, din Bacău, prieten apropiat al revistelor noastre și „bunînțeles” al directorului nostru domnul Vasile Todî, a rostit la lasarea cărții „Limba și cultura românească în Basarabia”, semnată de prof. Ion Nuță, din Iași, lucrare din care Editura Vicovia și Tipografia Docuprint, au donat peste 400 de exemplare, un discurs de o frumusețe aparte. Citindu-l veți înțelege câtă dreptate avea Avetik Isahachian atunci când spunea: „Numai în patria sa omul poate să rămână autentic”.

Prof. Marius MATEI

Despre dragostea frățească

Am venit aici ca să vă vorbesc despre dragoste. Despre dragostea frățească și cea părintească. Și ca să vă pot vorbi cu înțeles îmi trebuie un instrument: Limba. Și cea de carne și cea de cuvinte. Problema mea este că nu mă pot exprima mai bine decât în limba română, limba pe care am înșușit-o odată cu laptele matern. Știu bine și înțeleg o serie de alte limbi pământești. Dar dacă tot vreau să vorbesc despre dragoste, tot în limba română voi vorbi, măcar de frica strămoșilor. Și din dragoste pentru mama care încă mai trăiește. Cât chin, sudoare și sânge s-au vărsat pentru limba noastră? Nu pot să apreciez, dar tare mi-e teamă că sângele meu este prea puțin ca să umple paharul celor ce ne dușmănesc! Să rememorăm puținul sânge al lui Eminescu, Paulescu, Blaga, Goga și sângele cel mult vărsat, începând cu începuturile și amintind calvarul poporului român în istorie, popor care rezistă împotriva oricărei statistici.

V-am promis că o să vorbesc despre dragoste. Frățească și Părintească. Strămoșească mai bine spus. Ar fi prea mult. Cartea de istorie a neamului, citită cu lacrimi, vă spune mai pe înțelesul sufletului ce-i cu acest popor și destinul lui.

Și istoriei, îi suntem datori tot cu istorie. Tot din dragoste d-l Ion Nuță vă scrie această carte de îndreptare și tot istorie să rămână și aportul material a D-lui George Constantin, poet de limba română, din Canada, plecat din sânul pământului, dar nu și a limbii române. Pentru a-i afla dragostea, printre străini.

Vă mulțumesc!

